

Ο «ΑΕΙ ΕΝΣΑΡΚΟΥΜΕΝΟΣ» ΩΣ Η «ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ» ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

«Χώρα του Αχωρήτου» η απείρανδρος Θεομήτωρ Δέσποινα και «Χώρα των Ζώντων» ο ενσαρκωμένος Υιός και Λόγος του Θεού, ο *«αεί ενσαρκούμενος»*, κατά την πάλαι ποτέ προσφυώς διατυπωθείσα φράση του αιδιόμου μεγάλου εν Πατριαρχικούς Ιεράρχαις, Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνης Μελίτωνος (+1989). Ναι! ο *«αεί ενσαρκούμενος»* στα σπλάχνα της Πρωτοβασιλίσσης Πόλεως των πόλεων, της άλλως πως καλουμένης *«χριστουπόλεως και θεοτοκουπόλεως»* Κωνσταντινουπόλεως και στον ομφαλό αυτής, ήτοι στο πολυμαρτυρικός καθηγιασμένο, αείζωο, αιιθαλές και τηλαυγέστατο Φανάριον, όπου του Ρωμαϊκού Γένους και συμπάντων των Πανορθόδοξων τα όμματα της ψυχής και του σώματος ανά τους αιώνες στρέφονται με λαχτάρα να αντικρίσουν τον ενσαρκωθέντα και αεί ενσαρκούμενο Υιό και Λόγο του Θεού ανάμεσα στους πολυαρίθμους αλλοδόξους και στους ελαχίστους *«οικείους της πίστεως»*, οι οποίοι ίστανται, ανθίστανται και όντως καθίστανται το *«παράδοξον της ιστορίας ζωογόνον άλας»* της Ορθοδοξίας και τους Γένους, αφού παρά τις αντινομίες και τις παραδοξότητες της ιστορίας ουδέποτε εδώ και δεκαεπτά αιώνες έπαυσε η φωνή της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, άλλοτε μέσα στο Μέγα της Χριστιανοσύνης Μοναστήρι, ήτοι στην Πρωτεκκλησιά της Του Θεού Σοφίας, άλλοτε στην Μονή της Χώρας ή της Παμμακαρίστου, και εδώ και πέντε αιώνες στα κράσπεδα του Κερατίου κόλπου, όπου φαίνει Χριστού το Φανάριον, εκεί στον εν ταπεινώσει υψηλό και πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, πάλιν και πολλάκις λέγω ότι ουδέποτε εδώ και δεκαεπτά αιώνες έπαυσε η φωνή της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας να ψάλλει το: *«Χριστός γεννάται δοξάσατε...»*.

Ολίγοι και ελαχίστοι οι Ρωμηοί και συνάμα αναρίθμητοι, οι τε ζώντες και κεκοιμημένοι, κάθε παραμονή Χριστουγέννων, άλλοι μεν από τα στενά σοκάκια και τα καλντερίμια της Πόλεως και *«Χώρας των Ζώντων»* περιπατούντες υπό βροχή και χιόνι και άλλοι από τα μνημεία των κοιμητηρίων τους ανιστάμενοι ως ζώντα πνεύματα για να ψάλλουν νοερώς, κυρίως και πρωτίστως, μαζί με τα μικρά παιδιά, τα Ρωμηόπουλα, τα κάλαντα, τα Χριστοκάλαντα, στο *«γεννηθέν παιδίον»*, το Θείο βρέφος, τον όντως νηπιάσαντα Θεό, για να συναντηγήσουν και να εκφραστούν λόγοι και ήχοι, αναστεναγμοί και καημοί, ελπίδες και όνειρα, χαρές και λύπες, αναμνήσεις και προσδοκίες από τα γενόμενα, τα όντα και τα εσόμενα της Πολίτικης Ρωμηοσύνης, του Γένους και του ως εν Φάτνη Χριστού Φαναρίου.

Συνάμα δε άλλοτε με την σιωπή του μυστηρίου της Θείας Ενσαρκώσεως και της δικής μας στην Γέννηση Εκείνου Ενσωματώσεως και άλλοτε με λόγους, με θεία ρήματα βιώσεως του όντως θαύματος της εν Χριστώ τεχθέντι παλιγγενεσίας του γένους των βροτών από μία χούφτα Ρωμηούς ανάμεσα σε μια πλημμύρα εκατομμυρίων ενός άλλου Θεού, κάθε χρόνο και έως συντελείας των αιώνων γεννάται ένα θαύμα, το θαύμα ότι στην *«Χώρα των Ζώντων»* ο Χριστός είναι ο όντως *«αεί ενσαρκούμενος»*, είτε οι Εκκλησιές των Ρωμηών μετατρέπονται με εντολή του άφρονος Καίσαρος σε μουσουλμανικά τεμένη, είτε

κατεδαφίζονται, είτε βεβηλώνονται και ατιμάζονται, είτε λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού είναι άδειες από πιστούς. Ακόμη και σε αυτές τις «**απορροφανεμένες και βιασμένες**» Εκκλησίες και Μονές μας, ο Χριστός είναι ο όντως «**αεί ενσαρκούμενος**», η μόνη ακατάλυτη και αμετάθετη ελπίδα των εθνών σε δίσεκτους καιρούς και χρόνους απελπισίας, μοναξιάς και αφιλίας .

Αυτά τα Πολίτικα και Φαναριώτικα Χριστούγεννα, τα όντως Χριστούγεννα των Ρωμηών, του Γένους και του Οικουμενικού Θρόνου, ως οντολογικό σωτηριολογικό βίωμα και ουχί ως φολκλόρ έρχεται να γεννήσει στις διπασμένες καρδιές και ψυχές μας η ενήδονη γραφή του αιιδίμου μουσοστεφούς Μητροπολίτου Πέργης Ευαγγέλου Γαλάνη (+2018), ο οποίος με ένα όντως θεόπνευστο κείμενό του, το οποίο επιγράφεται «**Ενσάρκωση και Ενσωμάτωση**» και δημοσιεύεται στο πόνημά του, υπο τον τίτλο: «**Εκ Φαναρίου Γ΄**», θεολογεί με υπαρξιακών διαστάσεων λόγο και όχι με ηθικιστικών και ευσεβιστικών προτεσταντικού τύπου λεκτικών περιστροφών και περιδιαγραμμάτων λογίδια, «**το κάλλος της εν Χριστώ περιχωρήσεως**».

Ο αιιδίμος Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος ως άλλος Άγγελος Κυρίου ευαγγελίζεται «**χαράν μεγάλην**», θεολογώντας την του Χριστού γέννηση στην «**Χώρα των Ζώντων**» και απανταχού της οικουμένης υπό το πρίσμα της οντολογικής και σωτηριολογικής διαστάσεως και σημασίας αυτής για άπαν το ανθρώπινο γένος έως της συντελείας των αιώνων στα έσχατα, γράφοντας τα κάτωθι: «**Φευγαλέες ανταύγειες στην ηλίου δύση αγγέλουν την εκπνοή της ημέρας, τη μεταλλαγή του σήμερα. Από την ερχόμενη αυγή θα μας ζυπνήσει «μυστήριο ξένον». Αυτή τη ζωγραφιστή εσπέρα οι Ρωμηοί την αγναντεύουμε ακουμπισμένοι στην προσμονή. Το πρωί θα σμίξει με το φως της ανατολής, με το φέγγος της ανάπλασης. «Και γαρ επάνωθεν ημών αστήρ, έχων ακτίνα μεγάλην, κατερχομένην έως της νεφέλης του Χριστού**».

*Την ώρα που μυστηριώνεται ένα ασύλληπτο παρόν. Ο χρόνος, ένα άναρχο και αιώνιο, ο Λόγος, «σαρκός εισέδν πλάσιν». Ζητεί να μιχθεί μαζί μας. Να το δεχθούμε, «τον νουν καθαιρόμενοι και του αίματος αξιούμενοι». Χάνονται από τα μάτια μας, από τη σκέψη μας, αριθμοί και μορφές και όρια. Το θείο εισχωρεί και πληρώνει το ανθρώπινο. Αυτό είναι το θαύμα της ενανθρωπήσεως του Λόγου. Συντελείται περιχώρηση ιδέας και ύλης, κτιστού και ακτίστου. Πρωτοβλέπουμε και πρωτακούμε τον κόσμο. Μας ριπίζουν φτερά αγγέλων. Φρεσκαρισμένοι, με μάτια ανοιχτά, με ζεστή καρδιά, να βαδίσουμε πάνω στο ρυθμό του «**Δόξα εν υψίστοις**».*

Πάνω στο ίδιο στρώμα που θα κοιμηθούμε κι απόψε πλαγιάζουνε και οι προσδοκίες. Μαζί και οι ελπίδες και οι αβεβαιότητες και οι λαχτάρες. Όλα περιμένουν μιά αλλιώτικη έγερση. Περιμένουν μιά παύση, μιά αρχή, μιά νέα διάσταση.

Απόψε

*η νύχτα πέφτει ασυγκράτητη
και δεν προφταίνω ν' ανοιχτώ
στο φως, στα πλάτη
να μεταμεληθώ.*

Απόψε

*Θά `θελα μια νύχτα αξημέρωτη
για να προφτάσω τα φαντάσματα*

να θάψω κάτω από τα σκιερά
χαλάσματα.

Απόψε
τρέχω στον Αληθινό
όπως σε μιά κορφή ιδανική
με την ψυχή γεμάτη κρίμα
για να πετύχω τον Κριτή.

Αυτή η μηνύτρια σιωπή «της προ του θαύματος νυκτός» εγκυμονεί τη φωτόλουστη ελπίδα. Σαβανώνει τη θλίψη των ανέκφραστων, τον οδυρμό των ανεκπλήρωτων, τις αχόρταγες χαρές. Έρχεται μια αυγή με δύναμη να συμβαδίσει με το θαύμα, ν' αποκαλύψει το Θεό. Ποιά είναι η γιγαντωσύνη μας που θα μας ξεδιψάσει; Θα μας ικανώσει να αναγνωρίσουμε «τον εξ Ηλίου Ήλιον, τον εκ Παρθένου Θεόν επιφανέντα σαρκί»;

Πριν από μας υπάρχει η ασάλευτη ζωή των νεκρών. Μετά από μας η συνέχεια του τώρα. Υπάρχουν οι λαχταριστές αυτής της νύχτας κι αυτής της αυγής. Οι γενιές με την προσδοκία της καινής πλάσης. Είναι η σειρά μας ν' ακούσουμε το μεγάλο μυστικό. Το αδούλευτο και τ' άπλαστο μαντάτο που μας ήλθε. Η ενσάρκωσις με τη ροπή της ενσωμάτωσης. Και με το θάμπος του μυστηρίου.

Αυτή η νύχτα είναι η ρήξη, η πάλη της ψυχής ν' αντικρύσει οπωσδήποτε τον όρθρο. Είναι η κλήση για τη γεύση του μυστηρίου που απεργάζεται τη θέωση, τη λύτρωση. Είναι η γλώσσα των μαρμαρυγών του νέου αστέρος, «φανέντος εκ πύλης κεκλεισμένης». Το αύριο είναι γενέθλια μιάς παλιγγενεσίας. Είναι η ώρα του καινούργιου τώρα της Θεού παρουσίας. Πάνω στον «εξαίσιον δρόμον» που αυτή τη νύχτα «μάγοι μετά αστέρος οδοιπορούσι», θα συνεχίσουμε την πάλη με το χρόνο. Μαζί με τους προνομιούχους συνοδοιπόρους, «και οι εν σκότει και σκιά». Όλοι μέσα στην αγάπη του Λόγου που εξήλθεν «εις ανάπλασιν πάντων».

Τα ρήματα αυτής της ώρας είναι για την οικείωση του θαύματος. Στην ανανέωση του κόσμου, η Γέννηση του Χριστού έρχεται πάντα σαν πρώτη φορά. Και αυτό είναι το παράδοξο της χάριτος, «ότι ο σύνθρονος Λόγος τοις παισί προέρχεται», ανακαινίζοντας την κτίση και τον άνθρωπο. Ο δε άνθρωπος, «του Χριστού προτρέχων αγάλλεται». Αυτή την αγαλλίαση ανακραάζει η Εκκλησία με το «Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε».

Ο χώρος της εννοίας των Χριστουγέννων δεν φιλοξενεί απαισιοδοξίες. Το φάος της τρισηλίου Θεότητας καταργεί το βασίλειο του σκότους και μαζί του την οδύνη, το αδιέξοδο. Αυτό το φως που πέφτει σαν τη χαραυγή που έρχεται, είναι η βεβαιότητα της ζωής, είναι «αστήρ σβεννύων πάντα μαντεύματα». Αυτού του αστέρος τις ακτίνες προσπαθούν να συλλάβουν οι ψυχές μας, «καθαροίς όμμασι και αγναίς πράξεσι» να φθάσουν στον Ποθούμενο.

Χριστούγεννα με οδύνες, αλλά και Χριστούγεννα με προσδοκία. Γιορτή με σπαραγμούς, αλλά και γιορτή με έλεος. Ημέρα ανάπλασης και φθοράς της πικρίας. Είναι το μυστικό της αυγής της Επιφανείας του Χριστού. Με μιά πνευματική και υπαρξιακή μεταμόρφωση. Δωρεά του «οφθέντος επί γης ως ανθρώπου δι' ημάς». Από την εικόνα, το όραμα και την αλήθεια των Χριστουγέννων ξεπηδάει η Βασιλεία Του, «βασιλεία πάντων των αιώνων». Και φτερουγίζει η δεσποτεία Του «εν πάση γενεά και γενεά».

Στη ζωή μας τα Χριστούγεννα μάς κρατούν την πιστότερη συντροφιά. Μας μιλούν με τη γλώσσα του μονίμου και αναλλοίωτου. Ευαγγελίζονται την ελπίδα και τη συνέχεια. Μας δείχνουν το χαρακτήρα της αϊδιότητας του Θεού, για να συμπεράνουμε το μέγεθος της δικής μας αιωνιότητας. Να χαρούμε «υπό μίαν βασιλείαν ουράνιον» και να συναχθούμε «υπό μίαν δεσποτείαν χριστώνυμον».

*«Δι' ημάς γαρ εγεννήθη
παιδίον νέον
ο προ αιώνων Θεός».*